



Världens illusionsförgiftning

Illusionism

Mörkret över ljuset

Illusionism – Mörkret över Ljuset

Rikare Liv – Civilisation. Paul Lindberg 2008
www.rikareliv.info

Illusionism

Mörkret över ljuset

OCH LIVSANDEN SKAPADE människan till sin avbild, till Livsandens avbild skapades *hon*; till mankön och kvinnokön skapade Livsanden dem. Människoskapelsen blev femininum. Men, Livsanden sade vidare: "Det är inte gott för människan att förbli ensam. Jag ämnar göra en hjälpare åt *honom*, som ett komplement till honom." Och människan blev maskulinum.

Redan i begynnelsen lägrades mörkret över ljuset, ljuset mörknade, därefter blandades allt till stor förvillelse. Illusionism blev rådande i världsordningen istället för sanning. En eld kastades in i världen, och sanningen övergick till myt. Var denna eld bara för människans sysselsättning, eller för hennes tuktan och utveckling, eller bara som terapi eller djävulskap – eller något?

Om människan föll med syndafallet så blir även Bibeln ett fall på grund av människans fall. Det är tydligt. Bibeln tycks i många stycken vara aningen motsägelsefull, precis som människans funderingar varit över livet. Man kan dock inte anklaga Livsanden, men man kan beklaga människan och hennes tillvaro här i världen.

Bibelns första Mosebok har olika källor och anses inte alls vara skrivna av Mose. Det finns åtminstone två sammanblandade versioner av inledningen, säkert fler, enligt många forskare. Det tycks vara olika intressen med olika viljor som vill formge sanningen om Livsanden. Bibeln är verkligen människors verk, men, säkert med många ljusa sidor inspirerade av Livsanden.

Kunskapen om gott och ont förklaras enkelt, likartat och mycket väl av profeter som Jesus, Gautama, Zarathustra och de hebreiska profeterna. Samtidigt profeterar dessa lärare ofta i språklig symbolik och i analogier. Jesus säger det själv till sina lärjungar, att han predikar i symbolik och i gåtor.

Så fungerar oftast hela Bibeln. Exempelvis är inte Adam ursprungligen ett egennamn, utan benämningen för hela mänskligheten. Men som med tiden blev personifierad i de bibliska gestaltförklaringarna. Vad är då Eva (hebr. Hawwā)? Hon är, ur etymologisk mening, *livgivaren*. Men också den andra hälften av människosläktet. Detta borde inte vara så svårt att förstå.

När Eva låter sig luras av ormen i paradiset, så är det naturligtvis inte kvinnan som svikit mannen.

Att Adam hade en annan frilla (Lilit) före Eva, bör också räknas till sagovärlden, likaså alla personifieringarna ur skapelseberättelsen. Det är i stället, den gemensamma bortträngning av sanningen och uteslutningen av Livsanden som den yttersta verkligheten, vilket mänskligheten i så fall gjort kollektivt.

Det är precis så som förhållandena är i dag, att vi låter oss luras av den dunkla makten. Det är så vi borde tyda skrifterna. Men det är säkert detta bortträngande av sanningen i sinnelaget, som möjliggjorde en annorlunda formgivning av världen.

Den ofullkomliga människan har sökt sanningen i allt vad hon funderat över, både i vetenskap och i tro. Och så blev det mest myterna som traditionaliserades. Alla söker emellertid inte sanningen sanningsenligt, utan vill istället foga sanningen med egna åsikter och egna myter till en lämplig illusion – kanske i förhoppningen av en pragmatisk egen nytta. Illusionism blir istället den egocentriska sanningen.

Hela världsordningen visar tydliga spår på människornas illusionsförgiftning. Det är skräp som kommit in i maskineriet. Ändå vågar vi inte släppa våra illusioner, för det är själva huset vi bor i – ja, själva vår upplevelse av verkligheten. Vi gör allt för att ersätta verkligheten med illusioner.

Aldrig någonsin har detta varit tydligare och så uppenbart, som just i vår tids pseudovärld. Sanningarna är inte mera värda än nyttan man får ut av de manipulerade illusionerna – allt från politik och ekonomi till människornas livsstil. Illusionerna överträffar ständigt den ”verkliga överkligheten” i det forsande propagandabruset. Verkligheten är inte mer verklig än illusionerna inom underhållningen, eller livet som teater.

Livet blir vad vi gör det till när vi är oss själva nog. Detta är också den sanna verklighetsflykten. Att tro på Livsanden i denna världsordning kan däremot, för många människor, vara flykten till verkligheten.

Livsanden känner vi bara genom våra tankar och i det som manifesterats i de djupaste och ärligaste andliga traditionerna – den goda urskiljningen. I dess ursprunglighet talas det om en kärleksfull sanning som inte skall förljugas eller manipuleras – även om så har skett.

Om världsordningen vet vi exakt det som manifesterats i dess dokumenterade historia och som vi i dag kan beskåda med hjälp av ogrumlade ögon – i bästa fall.

Från chrestós till kristus. Jesu lära, var det fel på den, och har Livsanden misslyckats med sina avsikter? Kristenheten har varit mycket framgångsrik, och tidigare, på djupet och på bredden de rikaste förvaltarna av världens ordning. Redan i kristenhetens begynnelse skapade de sig stora skatter i världen. Var det detta som var meningen med Livsandens avsikter? Nej, säkert inte!

Från och med Justianus görs Livsanden till "Gud och Herre" (deus et dominus). Här får vi klart för oss att Livsanden är en "Herreman", i kontinuitet till de hebreiska förhoppningarna om en världslig kung.

Kejsarmakten blev kyrkans högste teologiska institution – *caecarpapism*. Titeln "Pontifex Maximus" tas över från den gamla romerska statsreligionen med dyrkan av kejsaren, och görs senare till påvens titulatur och med samma kvalitativa innebörd – Livsandens ofelbare sändebud på jorden.

Detta var inte frågan om Livsandens kärlek, utan tecknet på maktberusningens banaliteter.

Innan Jesus kallades Christos titulerades han Chrestós, vilket har en kvalitativt helt annorlunda betydelse – en elakartad travestering och en negation till Christos. Denna ursprungliga titel, vilken Jesus hade redan under sin levnad och fram under 200-talet, betyder genuin, okonstlad, verklig, äkta och osminkad, men det betyder även god och hederlig. Det är ett samlingsord för alla goda egenskaper. Något som en människa inte kunde bära, men Jesus kunde det, enligt den andliga traditionen.

Har dessa ord – Christos och Chrestós – förväxlats? Ja, det är mycket möjligt och heller inte så underligt.

De Jesustrogna var redan tidigt en förföljd skara. De förlöjligades, skymfades och gjordes till allmänt åtlöje av de härskande grupperna, men även av en lättpåverkad och okunnig pöbel. Korset, denna hatfyllda symbol över dårskapen, infördes av romarna för att på nedrigaste sätt kränka en människa, det togs över av romarna från perserna.

Korssymbolen fick senare en lidandets antisymbol av kristenheten. Det utvecklades från dödens symbol, som genom insikt låter besegra döden för att resas till nytt liv genom sinnesändring (metanoia) – från död till livets upprättelse.

Liknande antisymboler kan vi se i vår tid och i vårt eget land. Exempelvis: när tidigare statsministern Ingvar Carlsson utsattes för trakasserier när han liknades vid en skosula. Och hans anhängare gjorde skosulan till sin egen antisymbol, med en skosula som rockmärke, avväpnades de hatfyllda människorna.

Liknande antisymbol använde de homosexuella när de förföljdes med tillropet "djävla bög", de tog till sig ordet bög och kallade sig själva bögar och detroniserade ordets sårande betydelse.

Tidigare moderatledaren Ulf Adhelson utsattes också för hatkampanjer, efter det han kritiserat det slappa underhållningsvåldet i serietidningen Kalle Anka. Hans belackare gjorde nidteckningar och förlöjligande artiklar om honom som en töntig Kalle Anka figur.

Dessa hatfulla drev gjorde inte den demokratiska yttrandefriheten någon god tjänst. Samtidigt med dessa händelser avgick Ulf Adhelson som partiledare. Om hans avgång hade något samband med trakasserier skall vara osagt.

Kristus eller Krestos spelar kanske ingen roll, när det som i dag används med den mest kärleksfulla lojalitet till Jesus. Men på liknande sätt kunde det alltså ha gått till.

Före korset var symbolen en fisk, den första evangeliesymbolen, och som fortfarande används. Korssymbolen är en lämplig symbol för Jesusdomen genom sin avväpnande betydelse och påminnelse om lidandet i världen. Men en hel del har hänt mellan dess uppkomst till i dag, från a till o, i kristenhetens namn. Och världen är märkt av allt det som runnit förbi.

Enligt Matteusevangeliet (1:1) har Jesus fått titeln "Fredens budbärare" – i betydelsen ledare eller herde, inte alls aristokratisk furste – och som nu gäller för fredariket. I sitt jordiska släktled anses Jesus härstamma från kung Davids ätt, på sin mors släktlinje. Men detta är helt betydelselöst, med tanke på allt det Jesus uttalat sig om. Jesus skall inte vara arvtogare till någon konung efter världens mått, utan Livsandens son – det vill säga arvtogare till Livsandens ord som lagts i Jesus mun, och som han förkunnat bland människorna. Och dessa ord av Jesus var menat att alla skulle ta efter och bli som han – som Livsandens döttrar och söner.

Från att ha varit son av ett genetiskt arv "människosonen", bundet vid världen genom födsel av en människa, kom sedan Jesus uppståndelse, utan jordiskt arv och utan bindningar vid världen eller dess ordning.

Uppståndelsen blir detsamma för alla som vandrar samma väg som Jesusglossen, enligt Jesus egna intentioner. Det jordiska arvet blir upplöst vid en uppståndelse, under förutsättning att vi löser de knutar som håller oss kvar vid denna världsordning.

Det betydelsefulla inför denna möjliga uppståndelse gäller istället den "skatt" vi gömmer hos Livsanden efter det liv vi lever. Denna skatt har en liknande betydelse som "karma" har för buddhisterna, eller "ljuspartiklarna" hos manikéerna, och med liknande betydelse för de övriga världsreligionerna.

Konstantin, den romerske kejsaren, fullbordade vad Jesus redan avvisat, nämligen de tidigare messianska förväntningarna om en politisk potentat och befriare. Kejsaren tog över den messianska myten, som blev kejsaren av "Guds nåd", och Jesus illusionerades in i kristenhetens image. Men fakta säger, att när Jesus gjorde sitt inträde i historien, introducerade han istället det nya kärleksbudskapet för människorna – evangelium. Jesus lära kan uppdelas i två moment:

Möjligheten för var och en att kunna få nytt liv genom sinnesändring, och hur man ska förbereda sig och leva inför detta nya liv.

Jesus lärde ut att det var honom personligen som människorna skulle ta efter – och det gäller för var och en att bli hans jämlingar eller "tvillingar". Han är själv vägen, sanningen och livet. Ingen skulle behöva ställa sig underdånigt under någon jordisk potentat eller härskarkrona. Detta är det betydelsefulla målet för var och ens vandring i livet – att bli till när man passerar, som Jesus säger.

Från och med år 380 blev kristendomen den enda tillåtna religionen i hela det romerska riket. Den kejsarliga kristendomens pansrade näve krossade alla andra trosriktningar. Vid samma tid fanns lika stora Jesusrörelser som den kejsarliga kristendomen, och det skulle ta århundraden för att utrota dessa rörelser som inte frivilligt inordnade sig under kejsarmakten.

Kejsardomen enades år 381 kring två huvudpunkter: "Guds treenighet" och "Guds människoblivelse" i Kristus. Men denna lära har inte förklarats på ett riktigt sätt, enligt ursprungstexterna. Och läran har heller inget stöd hos Jesus, enligt tolkningen av evangelierna. Detta hokus pokus resulterade i filioque (lat, av sonen), som var ett tillägg i den Nicenska trosbekännelsens tredje artikel, som säger att anden (andekraften) utgår av fadern och sonen, vilket kan anses riktigt. Men tillägget som följer blev en bekräftelse på Augustinus treenighetslära, att fader, son och ande är olika sidor av samma väsen. En lära som symboliskt och pragmatiskt passade för att möjliggöra kejsaren av "Guds nåds" politiska strävanden för *enighet, ordning* och *hegemoni* – en imperators järnhårda vilja. Men en lära som ledde till stor andlig splittring ända fram till i vår tid.

Augustinus formulerade treenighetsläran efter en tolkning, en omskrivning, ur den manikeiska boken "Psalmbok II", skriven av profeten Mani (Manichaeus), men på ett något annorlunda sätt. Enligt Manis ursprungstext, vilken skrevs långt före Augustinus text, står följande i ett utdrag: "Jesus, den välsignade, är i Livsanden, och den heliga vishetens (nous) ljus är i Sonen, och jungfrulighetens ljus är i den Heliga Anden." (Förf. öv.)

I många ursprungliga heliga texter förekom en utpräglad blandning av genus – framförallt hos Jesusrörelsen och kristenheten. De blandade femininum och maskulinum rikligt. Enligt dem var Jesus lika mycket ren jungfru som han var man av ett genetiskt arv. Liknande texter var en stötesten för vissa redan under Paulus dagar, vilket senare eldades på och förvärrades av Augustinus. Det var frågan om en *genussexus* konflikt, men som fick svårartade följderna långt fram i vår tid, och detta på grund av blandningen av genus (som är grammatik) och *sexus* (som är biologi).

Ur den manikeiska heliga boken Kephalaia, skriven av profeten Mani, ges här några exempel på begrepp som Augustinus hatade och retade sig på (parenteserna är författaren): "Ljusets Jungfru (Jesus) ingår i Livsandens Vishet; Hon (Jesus, jungfruligheten) är utsänd genom Tredje Sändebudet (Jesusglansen, eller Jesus himmelska gestaltning); Hon är Början till Sanningens alla Visheter; Hon är Livsandens tolv domare" ... och så vidare. Manikéerna syftade helt enkelt på att Jesus var visheten förkroppsligad i Sofia – antikens personifiering av visheten (vishetens Livsandeninna). Detta var ett poetiskt språkbruk, som var vanligt hos manikéerna. Dessutom hade Jesus själv sagt att i himlen är vi varken kvinna eller man; Jesus menade helt enkelt att det är jämlikheten över könsgrensarna som är det väsentliga.

I en antropomorfistisk tradition har människorna försökt beskriva Livsanden och andliga fenomen i personifierade gestalter. Talet om Livsanden har endast varit möjligt med hjälp av mänskliga begrepp, för att människorna överhuvudtaget skulle kunna förstå – en form av pedagogik. I språkets bilder och inom religionerna förklaras ofta att sådana uttryck är analoga och inte skall uppfattas bokstavligt och naivt. Exempelen är många i all världens heliga skrifter och missförstånden och övertolkningarna står som spön i backen.

Exempelvis: Jesus kunde rimligtvis inte vara inkarnerad och Livsanden samtidigt. I evangelierna säger han alldeles glasklart att det är Livsanden som sänt

honom, han ber till Livsanden och att det är Livsanden som lagt orden i hans mun. Detta borde inte kunna missförstås.

Det var framförallt Paulus som menade att Livsanden tagit Jesus gestalt och gjort sig till människa. Sådana fantasier är begripliga, även om Paulus förklaring inte var sann. Och denna tolkning finns heller inte med i de nyktra evangelietexterna.

Det här med religionstolkning är ju inte alldeles lätt. Eftersom de heliga skrifterna säger att möjligheten att komma till Livsanden är själva målet för sökandet, kan man förstå att olika tolkningar florerar.

Sådana tankar tillhör den dialektiska diskussionen, med drivkraften att komma Livsanden närmare, men behöver inte alls vara antagonistiska.

Det kanske finns en teleologisk mening med dessa diskussioner, bara för meningsfullhetens skull, nämligen att människorna själva ska bli till i kunskapsutvecklingen, vilket jag tror.

Och vilken människa kan exakt säga vad som är absolut sanning i trosfrågor? Den icketroende tycker säkert att det är en bisarr fråga över huvudtaget. Men dessa skrifter och dess tolkningar har faktiskt märkt världen.

Med vantolkningar kunde Kejsardomen göra kristendomen till ett verktyg för kejsarlig ordning och egna syften. Men enligt Bibelns profeter och evangelietexter är Jesus människosonen, den förstfödde (primogenitus) och prototypen, som människorna med egen fri vilja åter skall efterlikna.

Människa skulle aldrig behöva vara slav under människa, men människa har haft makt över människa till hennes skada.

Jesus var inte Livsanden. Jesus menade egentligen att han var i Livsanden och att Livsanden var i honom, i tankemedvetandet (rema, vacatio, cogitare) och detta skulle alla människor kunna lära sig. Då skulle vi kunna bli jämlikar med honom och bli som han, hans tvillingar, eller bröder och systrar.

För en modern sekulariserad människa är det svårt att se den politiska betydelsen av filioque. Stora delar av den kristna världen förnekar denna lära i dag - främst bland de östkristna kyrkorna, men allt fler västliga samfund vänder sig mot Augustinus lära. Filioquestriden varade i flera hundra år.

Om Paulus var den förste som reviderade Jesus intentioner så var det Augustinus som fullbordade revisionen från Jesus ursprungliga evangelium.

Det kan därför vara passande att fokusera denna kristna utvecklingshistoria, med dagens tolerantere värderingar, länkade med stora förhoppningar inför framtiden.

När den romerske kejsaren Konstantin gjorde kristendomen till statsreligion, förändrades samhället radikalt. Från att de Jesustrogna varit förföljda, blev den paulinska fraktionen den enda tillåtna religionen i hela det romerska imperiet. Allt ändrades. En helt ny typ av människor tog över makten och började agera inom den nya kyrkans ledningar.

Men dessa människor representerade inte alls Jesus ursprungliga intentioner. Det var vid detta vägskäl, som paulinska fraktionen gick samman med kejsarmakten, samtidigt som många andra fortsatte i andra fraktioner. Manikérna tog till sig

profeten Manis uppmaningar att istället följa Jesus väg, som var sanningen och skulle leda till nytt liv.

Kloster började byggas, vilka till en början blev en möjlig tillflyktsort undan makten, och som heller inte utgjorde något hot mot kejsarmakten. Men religionsprocessen gick inte smärtfritt. Inre teologiska stridigheter mellan olika åsikter inom den nya världsliga kyrkan resulterade i serier av meningsmotsättningar. Exempelvis arianism (Arius), som inte godtog filioque. Arianism var en teologisk riktning som härrörde från presbytern Arius från Alexandria.

Enligt Arius lära är Sonen ett skapat väsen av Livsanden, den första (den en-födde sonen) och högsta av alla skapade varelser – prototypen till den avbildade människan. Det är från honom dessa teser lär ha kommit, och används faktiskt ganska flitigt än i dag.

Arius lära fördömdes av biskop Alexander av Alexandria år 319 och vid kyrkomötet i Nicæa år 325. Kejsar Konstantin upphävde fördömandet redan år 327 med omsorg om kyrkans enhet. Men biskop Alexander och hans efterträdare Athanasios vägrade att återuppta Arius i kyrkan. Efter årtionden av förbittrade uppgörelser mellan Arius och Athanasios anhängare, "den arianska striden", fördömdes arianismen i dess varierande former vid kyrkomötet i Konstantinopel år 381.

Det var biskop Basileios den store tillsammans med Gregorios av Nazianz och Gregorios av Nyssa som drev treenighetsläran och till den teologi som segrade på kyrkomötet i Konstantinopel år 381 och gjorde slut på striden om arianismen.

Treenighetsläran var alltså mer ett politiskt beslut än något andligt ställningstagande. Genom religionstolkningar formulerades de politiska ambitionerna.

Basileios konformerade nu klostren med den kejsarliga kyrkan och knöt biskoparna närmare staten. Hans utfärdade anvisningar och regler för klosterlivet, som följs än i dag av den ortodoxa kyrkans kloster. Det skulle inte längre finnas något utrymme för någon att andas fritt. Det var själva poängen.

Andra motsättningar gällde den kristologiska striden – det vill säga tolkningen mellan Paulus kristologi (Jesus biografi) och Johannes kristologi, men framförallt motsättningen kring manikéernas kristologi och uppfattningen om Livsanden. Vid denna tid var Manikéerna lika stor rörelse som den nu kristna kejsardomen.

Många kristna ville definiera bort Johannes, därför att han ansågs tillhöra det grekiska tänkandet i allt för hög grad – det vill säga den grekiska filosofin och vetenskapen. Alltså, det tänkande som ledde utvecklingen mot vår tids naturvetenskap och humaniora. Det var framförallt inledningsorden i Johannesevangeliet som var stöttestenen, men även "Du finns i Livsanden, och Livsanden finns i dig". Även stora delar av Johannesevangeliet är förändrat i den nuvarande bibeln i jämförelse med sitt ursprungliga innehåll. Detta kan studeras i och med de nyfunna skriftfynd som berättar om det verkliga innehållet i Johannes evangelieberättelse.

Den nya kristna kyrkan, på den tiden, förstod helt enkelt inte fullt ut dessa ords betydelse. Det gjorde däremot Jesusrörelsen som inte lärerades med kejsardomen. De slog nämligen vakt om det grekiska tänkandet, men även det persiska, mesopotamiska och det hebreiska tänkandet. De slog även vakt om andra religioners lika värden, som buddhism och zoroastrism. De insåg värdet av andra religioner som de betraktade som en rikedom, en källa från Livsanden. Ur dessa källor ut-

vecklades en kvalitativ dialektisk teologi, som resulterade i en synkretistisk religionsblandning.

De ansåg att ingen religion borde hävda att de ensamma kunde representerade sanningen om Livsanden. Det var frågan om en mycket tidig form av ekumenik.

Varför fokuserades Jesus lära så starkt under denna historiska period? Ja, Jesus lära var verkligen radikal, det var en eld som kastades in i världen, och människorna kunde lätt ta till sig lärans intentioner. Det var en andlig befrielselära som gällde för alla människor, först och främst de saliga. Detta kunde människorna förstå, och läran fick redan från början en explosionsartad utbredning.

Jesus utgjorde ett hot mot makten, men ett löfte för de förtryckta. Det var en tankens religion som gällde sinnelagets förändring. Den fria tankens religion var farligt för makten. Detta hot togs på allvar, och Jesus lära togs därför över av kejsarmakten och kanaliserade läran till en lämplig kejsardom – ett illusionistiskt trick på sitt vedervärdiga sätt.

Vid Bibelns kanonisation på slutet av 300-talet kom Johannesevangeliet visserligen med, men det var nått och jämt. Tomasevangeliet togs inte med, vilket kanske kan förklara känslan av evangeliernas nuvarande ofullkomlighet. Henochs bok och flera andra togs heller inte med.

Från Jesus verklighetsnära intentioner, skapades nu den nya världsordningens totalitära illusioner om underkastelse och lydnad. Lydnaden hade Paulus lärt ut och som människorna tvingades att leva upp till. Men det var inte samma lydnad som Jesus predikat om, och som heller inte handlade om kärlek och rättvisa.

En del kristna organisationer av i dag hävdar bestämt att Bibeln enbart är Livsandens ord – helt och fullt. Att den helt är i kontinuitet och oförändrat skick från tiden då den skrevs ned. Men detta kan vara ett självbedrägligt önsketänkande, grundat på illusionen av att de verkligen läser rätt text – det vill säga inspirationerna direkt från Livsanden. Det skulle naturligtvis kunna vara på detta sätt, men även på ett något annorlunda sätt.

Med tanke på de arkeologiska fynd som hittats under föregående sekel och som utgör en mycket stor del fragment, men även kompletta skriftfynd från tiden strax efter Jesus levnad, vet vi att dessa skriftfynd inte helt överensstämmer med dagens bibeltexter. Många fynd gör det men inte alla. Men framförallt vet vi också att det tidigt gjordes stora utslutningar av betydelsefulla skrifter vilka inte alls kom med. Det var inte Livsanden som gjorde dessa utslutningar, det var människor. En hel del av dessa skrifter har gått förlorade, medan andra, bit för bit, fragment för fragment håller på att återställas.

Hur den heliga skriften ser ut i framtiden vet egentligen ingen människa i dag. Vi vet däremot att även den senaste svenska bibelöversättningen inte är någon översättning från några originaltexter, det är i stället en nytolkning. Något som skall passa vår tid, enligt dem som bestämt att det skall vara så. Man har inte varit särskilt trogna grundmaterialet, inte ens mot den tidigare utgåvan från 1917.

Med bibelöversättning menade bibelkommissionen en språkvårdande förändring. Bibel 2000 är egentligen inte kyrkosamfundens utgivning utan statens. Ett arbete utfört av bibelkommissionen för statens räkning genom riksdagen. Detta är

tradition inom kristenheten och som alltså hade sin början med den bysantinska och romerska kejsardomen.

Finns det då något stötande i att svenska riksdagen lägger sig i Bibelns innehåll? Eller har något förlorats på grund av detta förfarande?

Bibelkommissionen förklarar själva att beslutet tagits av den svenska regeringen med tydliga angivna direktiv, i syfte att vara huvudtext för bibeln inom det svenska språkområdet. Det viktiga har varit språkförståelsen: att det förmedlar texternas innehåll och stilkaraktär utan att vålla onödiga språkliga hinder för förståelsen. För detta arbete har alltså vetenskaplig expertis anlåtats. Däremot har ingenting utlovats om troheten till innehållets ursprungliga grundtexter.

Den svenska kristna gemenskapen utgår enligt traditionen från statsmakten och riksdagen, från kungar och numera regeringar, och ger en representativ bild av den svenska parlamentarismens intresse över kristenheten. Många har visserligen fått säga sitt om den nya bibelutgåvan, genom remissförfarande. Man har kompromissat om dess innehåll. Och väldigt många ändringar har därför gjorts, som tycks syfta till språkliga tillrättalägganden med besvärliga passager av kontroversiella delar ur Bibelns innehåll.

Detta har inte så mycket med språklig stil att göra, utan är ändringar av Bibelns ursprunglighet och sakinnehåll. Exempelvis säger Paulus i inledningen till 1 Korintierbrevet 11:1-14: "Bli mina efterliknare, såsom också jag är i Kristus." Detta stycke har uteslutits i Bibel 2000, men finns med i alla tidigare utgåvor av världens samtliga bibelutgåvor – även i urkundskällorna.

Vad kan syftet ha varit med uteslutandet av en så viktig historicitet som just denna inledningstext utgör? För läsaren som inte känner till hela denna Paulustext, rekommenderas att ta fram sin Bibel, och jämföra den tidigare bibelutgåvan med den nyutkomna. Denna text anses av många Pauluskritiker vara den mest fördomsfulla och mest ödesdigra text som författats i Nya Testamentet. Och där Paulus inledningsvis, oriktigt påstår sig vara Jesu efterliknare, vilket han alls inte är, med tanke på textens innehåll som följer efter inledningen.

Detta är ett historiskt dokument, som har stor betydelse när man vill söka klargöra Paulus betydelse över kristenhetens utveckling. Och som delvis med hans texter möjliggjorde bland annat den romerska kejsardomens kidnappning av Jesusarvet.

Det verkar som bibelkommissionen tagit hänsyn till denna förvillelse i vällovliga syften och försökt mildra Paulus skada. Antingen för husfridens skull, eller kanske för övertygelsen om Paulus förträfflighet, och att han därmed skall räddas för framtiden. Men på grund av denna textuteslutning försvåras eller avväpnas en objektiv kritik mot Paulus ageranden och inflytande över kristenhetens värderingar. Kan detta ha varit den taktiska orsaken till uteslutningen av Paulus textinledning?

Paulus värderingar och Jesustolkningar är det som många gånger utgör själva den kristna kyrkans fundament, och tycks därmed ligga fast, orubbligt.

Detta var bara ett enda exempel av en hel mängd förändringar som skett med Bibelns innehåll under solens gång.

Men det positiva är ändå att Bibeln fortfarande, trots allt, är en helt fantastisk

inspirationskälla och av högsta kvalitet, både till innehåll och till konstnärlighet. Bibeln tillsammans med de heliga skrifterna från de övriga världsreligionerna utgör en enighet som väger tyngre än det särskiljande, trots alla försök till ändringar.

Heliga skrifter skall studeras kritiskt och med urskiljning annars kan man omöjligt förstå djupet av helheten. Med de allmänna förhoppningarna av de profetior som de heliga skrifterna förmedlar ges också svaren kring den möjliga uppståndelsen, som är Jesus kärnbudskap.

Bibels profetior om den apokalyptiska världsordningens slut delas av alla världsreligioner – men med olika förklaringar. Lägg märke till att det gäller ordningens slut, inte slutet för världen. Det är istället begynnelsen för något nytt.

Jesus är för de tre religionerna kristendomen, manikeismen och islam Livsandens ljusbärare och profet, och den som dömer världen. Jesus dom gäller vid uppståndelsen för samtliga människor – först de saligprisade, "saliga är de som...", och så vidare.

Denna dom anses vara Jesus positiva dömande för dem som får ett nytt liv tillsammans med honom i ett rekonstruerat rike, enligt en ny jord och nya himlar. Men de människor som borde ha levat i enlighet med Jesus intentioner, som haft ett gott förstånd och god utbildning. Och de som känt till vad som är gott och ont, men ändå gjort det onda gentemot medmänniskorna, de avskärs för ett nytt liv i enlighet med profetiorna. Men, det är ändå aldrig för sent för dessa att ändra sig.

Enligt Bibeln och andra heliga skrifter från världsreligionerna är det aldrig för sent för någon att ändra sinnesinställning. Sinnelaget är värdemätaren för meningen med livet före uppståndelsen. Med tiden har respektive religioner emellertid villkorat sinnesförändringen till sin egen religions fördel, som enda sanna religion.

Men för alla dem som inte kunde men ville, och av dem som inte ville men borde ha kunnat, utkristalliseras delarna för enhetens variationsrika helhet. Allt blir begripligt som är fördolt – för dem som vill och har de kärleksfulla avsikterna. Och det svåra blir lättare, det komplicerade övergår till det enklare, enligt andliga traditioner.

Splitrade spillror av mänskliga viljor söker sanningar över traditionsgränserna. De känner intuitivt summeringens skördetid i ljuset av yttersta verkligheten. Så uttrycks situationen över den världsordning vi nu befinner oss i, enligt andliga traditioner.

Om världsbilden redan från början varit klar för var och en, hade vi inte haft något att förundras över. Och den fria viljan att söka det goda hade inte haft samma kvalitativa betydelse. Vi har istället fått genomgå livets skola genom en historieuveckling som vi i dag inte kanske ser någon större nytta av. Men i perspektivet av en uppståndelse får denna historia en helt ny innebörd. Med den fria viljan kan vi själva bedöma om det blev bättre i världen då vi uteslöt Livsandens i våra liv och tankar. Var det bättre att tro på världens illusionistiska ordning än att tro på Livsandens verklighet?! Detta handlar tillblivelsen om!

Illusionism är den sinnesförvillelse som inte överensstämmer med varsebliv-

ningen eller avsikterna för synen på verkligheten. Livsandens verklighet har istället blivit något man förnekar eller vänder ryggen till – något man inte kan förstå. Det är alldeles för enkelt, antagligen. Den illusionism som utförs av världens framgångsrikedom och dess makthavare, får mycket stora konsekvenser för hela mänskligheten, vilket det alltså har visat sig.

Enligt Jesus och profeterna är denna världens ordning behärskad av den ondskefulla mörka makten. Livsanden är visserligen världens yttersta orsak, men låter ändå den sjunde dagens tidevarv verka ut, därefter, på den åttonde dagen verkställs skapelsens avsikter och fullkomnande. Människorna har därmed själva fått medverka i förhoppningen om ett fullkomligare liv. Allt detta är alltså andemeningen från de andliga traditionerna.

Med den fria viljan har alla ställts inför valet att kunna följa lärare som Jesus, med kärlekens intentioner, för ett rikare liv av obestämd tid i samtidigheten. Ondskfull egoism i mångas leverne kan ju alltid skyllas på konkurrensen i arternas kamp för överlevnad och utveckling, men denna förklaring är inte mycket att komma med i uppståndelsens ögonblick.

Genom död föds nytt liv, så skapades hela universum. Slutet övergår i något nytt, alltid. Med de växelverkande kvantprocesserna genomfördes förintelsen av vissa elementarpartiklar och möjliggjorde visualiseringen av materien. Vår värld kommer till genom död, ständigt. Och för allt liv bildas nya celler bara genom att andra dör. Allt försvinner för att nytt skall komma. Vi kan aldrig fånga tingen, det bara försvinner. Men vi kan spara det viktigaste från livet i form av en "skatt" i vårt tankemedvetande – i vår personliga egentid (rema, vacatio, cogitare), det som sedan läggs till samtidigheten för obestämd tid.

Jesus säger att vi inte skall fästa oss vid den här världen för den skall försvinna. Jesus vill att vi dör bort från världens ordning, i vårt tankemedvetande. Och i vårt allra innersta eller i själens öga (vacatio) låta oss födas på nytt, men i anden i stället för i denna världens ordning, och detta skall ske genom sinnesändring.

Döden är inte absolut, den är förändringsbar, precis så som hela verkligheten fungerar, och så som det förklaras i bland annat Einsteins relativitetsteorier eller Diracs kvantteorier. Jesusintentionens uppståndelseaspekt ansågs av många som verklighetsflykt – både av icketroende, men också av många kristna ledare. Men Jesusintentionen är själva verkligheten i sig – flykten eller vägen till verkligheten.

Det är i förändringsbarheten av död och liv vi skall se Jesusdomen, inte slutet, utan början till något som fötts i den dialektiska syntesen ur den sjunde dagen. Domen som Jesus faller är Bibelns profetior, men är ändå likartade för samtliga religioner. Det är de olika förklaringsätten, det särskiljande som verkar splittrande – något att bli osams kring, enligt många misstroende människor.

I indisk religion sker domen automatiskt i enlighet med människornas gärningar (karma), där finns en gudomlig kraft som är dömande. De gamla persernas dom symboliseras genom passagen över Cinvatbron, som de goda passerar utan svårighet. Osiris är domaren i det gamla Egypten, där hjärtat vägs på en våg med sanningen i den andra vågskålen – en symbolik som används en i dag av bland an-

nat rättväsendet. I Grekland störtades de onda ned i Tartaros, som är underjorden, medan de goda hänvisades till en uppståndelse i paradiset.

Det är från grekerna som myterna kom om det brinnande helvetet. Tanken på en slutgiltig dom framkommer bland judarna efter exiltiden, och dessa upptäckter förklarades sedan av den judiska sekten som Jesus var upphovsmannen till. Symbolik blir kännetecknet för Jesus förkunnelse.

Det är när Livsanden uppenbarar Ljusriket för var och en som domen skall falla – över både de goda och de onda. Något evigt straff finns inte med bland evangelierna. Däremot ett avskärande från evigheten för dem som inte rättade sig efter Jesus evangelium, som är Livsandens kärlek.

Domen sker omedelbart i anslutning till döden, enligt Nya Testamentet och de övriga världsreligionerna – men med vissa variationer av definitionerna.

De båda evangelisterna Lukas (Luk 16:22) och Johannes (Joh ev 3:18) menar att domen sker redan i livet. De menar att de som inte tror och verkar enligt Jesus evangelium redan är dömda. Detta ligger i linje med flera andra religionsuppfattningar, det är bara olika sätt att uttrycka sig på. Det är hur människorna levt och handlat mot varandra, som resulterar i en proportionerlig dom. Konsekvenserna får man smaka på direkt efter döden. Det har uppfattats som en stor spänning mellan en dom omedelbart efter döden och en slutlig dom vid tidens ände inom kristenheten.

Världens ände eller slut är egentiden för var och en direkt efter döden. Denna uppfattning var viktig för den tidiga manikeism, de satte in egentiden i ett, som vi i dag skulle kunna betrakta som ett modernt naturvetenskapligt perspektiv, men som blev en stöttesten för många kristna. Kristenheten förstod inte riktigt vad som menades. Men dessa begrepp tillhörde det grekiska tänkandet och förklaras i modern tid som kvantmekanik. Manikéerna hade aldrig någon nedsättande syn på de kristna. Men de blev själva hatade av kejsarsamhället, och uppfattades som elitistiska, vilket de alls inte var. De hade bara förvaltat kunskapsarvet från den grekiska glansåldern och arvet från Jesus, och detta hade nu blivit en stöttesten – naturvetenskap behövdes inte längre. Det var Paulus som klargjorde hur man skulle se på detta.

Det var också genom denna stora fråga, om världsålderns slut, som profeten Muhammed gav islam en avgörande betydelse, samtidigt med hans insikt av profeten Jesus domsrätt på den "yttersta dagen". Men denna dag sker alltså i ljuset av vårt inre och utanför oss själva. På domens dag får människan stå till svars för sina gärningar och får enligt traditionen en uppståndelse i tusen år. Och de människor som inte "dög" får ett avskärande från uppståndelsen på "obestämd tid", allt enligt religionerna. Förklaringsätten varierar en hel del mellan religionerna, men är mera enande än splittrande.

Jesus är den som skall skilja de goda från de onda, enligt tre världsreligioner. Enligt islam dömer Jesus och fullbordar Allahs planer på domens dag (yawm ad-din) för den gudomliga rättvisan.

Jesus dom föregås av bland annat omvälvande katastrofer och politiska motsättningar i världen. De mynnar bland annat ut i krig mellan olika nationer, och mellan människor av olika etniska härkomster. Dessa apokalypser sker ju ständigt

i världen och helt synliga inför våra ogrumlade ögon, och omfattas av var och en i sin respektive egentid.

Allt skapat elände är självförvållat av människorna själva – aldrig något straff från Livsanden, enligt tolkningen av de heliga skrifterna.

Det är bland andra genom Jesusprofetian som vår nuvarande apokalyptiska mystik har sitt ursprung. Denna profetia, om världsordningens slut, skall träda i kraft vid en obestämd tid, och har två aspekter av vad som menas med slutet: och det är den personliga änden, och världsordningens ände.

Enligt viss tolkning betyder det att världens ände gäller för var och en, och att den alltid står för dörren, direkt i och med den enskildes död.

Uppståndelsen för den enskilde människan, sker med den personliga egentiden i relation till den "skatt" vi gömt hos Livsanden, och sker på den åttonde dagen, i den tredje världsåldern. Det vill säga på en "obestämd tid", som Jesus och profeterna uttrycker sig, då Livsanden förverkligar sina avsikter med skapelsen.

Aion och Eon eller obestämd tid, går väl ihop med begreppet kvantmekanik. Det vill säga att egentiden i samtidigheten är obestämd tid, som möjliggör en uppståndelse för var och en – allt i analogi med Albert Einsteins andra relativitetsteori.

Paul Lindberg